А сад заснув

Микола Сингаївський

А сад заснув,
немов погруз у сніг,
під снігом тиша тишу вигріває.
Та не спинився вічний колобіг:
усе народжене – росте і визріває.

У кожного своя нора дозріть,
плоди наллютьоя, мед стече у соти.
Мовчить земля, і не шелесне віть,
та все росте і набирає соків.

І ми ростем жаданням і добром,
І завтра зросту нашого прибуде.
Зима чарує сад морозним сном,
а в снах щедріші і сади, і люди.